

Пейо Яворов

Покаяние

Отрекох те, проклех те някога, о боже,
и ето ме повергнат в прах...
Не милост осенява грешното ми ложе:
чрез твоята жестокост те познах!

Обичам аз – и страдам... И страданието към омраза
не е ли зов?
Ти с обич и омраза духом ме проказа, –
проказата нарекох аз любов.

Самотно ми е: чувствавам пустинята въздушна
и слънчевия жар!
Природата сияе мъртво равнодушна...
Защо съм посред нея жива твар?

Аз любя, но не искам, не мечтая!
И само знам –
аз знам началото; не виждам края,
не виждам и не питам що ме чака там.

От много върхове надничам, спущам се по
всичките наклони
и в бездната се губи моя път.

Навън окото сълза не порони; вьтре сълзите ми
оживяха скорпиони
по жилите ми гмежно се влекът.

Отрекох се, проклех те, господи... и ето ме
сред пъкъла, и ето ме – сред пламък
вопия аз:
Кажи, кажи сърцето ми да стане камък –
и нека ме приспи навеки мраз!

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7142>]